

115 «Φίλε, εἰς τὴν χώραν τὴν ἐμὴν ἄνθρωπος ἤμην μέγας,
τοπάρχης πλούσιος, φοβερός, καὶ εἰς τὴν ἀνδρεία μου τοιοῦτος,
ὅσον νομίζω καὶ ὁ καιρὸς νὰ σὲ τὸ ἀναδιδάξῃ.
Ἐνετρεφόμενην εἰς χαρὰν, ἔξουν εἰς ἀθλιψίαν,
εἴτι καλὸν καὶ ἐνήδονον ποτὲ νὰ οὐ μὴ μὲ λείπῃ. |

f. 6^v

120 Ἵhton καθόλου ἀδούλωτος ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὸν πόθον,
εἰς λογισμόν μου ἐνθύμησις ἀγάπης οὐκ ἐσέβην·
ἔξουν ἀκαταδούλωτος καὶ μετ' ἐλευθερίας,
ἐρωτοακατάκριτος καὶ παρεκτὸς ἀγάπης.
Ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, φίλε μου, ποτὲ ἂν ἐπλανήθην
125 ἄνθρωπος ἐκ τὸ γένος μου καὶ ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μου,
εἰς τίτιαν ποθοανάμνησιν ὁ νοῦς του νὰ ὑπεσέβην,
πολλὰ τὸν ἐκατέκρινα, μυρία τὸν ἐμεφόμην
καὶ οὐκ ἤξευρα ἢ τύχη μου ἐμὲν τὰ θέλει φέρειν.
Καὶ μίαν ἡμέραν, φίλε μου, ἐβγαίνω εἰς τὸ κυνήγι |

f. 7^r

130 μὲ τοὺς ἐμοὺς τοὺς συγγενοὺς καὶ μὲ τοὺς ἐδικούς μου·
ἐξέβηκα διὰ παραδιαβασμὸν εἰς ὦραιον βουνίτιν,
ἀνεψηλάφουν πούπετε περδίκιν νὰ ἐπιτύχω,
νὰ λύσω τὸ γεράκι μου, νὰ ἰδῶ ἂν ὑπαγαίνη.
Ἐκεῖ ἐπαρεδιάβασα τὴν ὅλην τὴν ἡμέραν
135 εἰς κάμπους, εἰς παράπλαγα καὶ εἰς παραποταμίαν,
καὶ πρὸς ἀργὰ τὸ δειλινόν, πρὸς πλήρωμαν ἡμέρας,
εἰς δένδρου κλῶνον ἠῦρηκα τρυγονοπούλια δύο
ἐντάμα νὰ καθέζονται καὶ νὰ καταφιλοῦνται.
Καὶ δῆνω τὸ γεράκι μου καὶ ἐβγάνω τὸ δοζάριν

f. 7^v

140 και παρευθὺς ἐτόξευσα | τὸ ἕναν ἄκ τὰ δύο.
Ὁ Λίβιστρος ἐθαύμασεν εἰς τὸ τρυγονοπούλιν.
 Καὶ εἶδα μυστήριον φοβερὸν εἰς τὸ τρυγονοπούλιν·
 ἅμα τὸ πέσει εἰς τὴν γῆν ἐκεῖνο τὸ ἐφονεύθην,
 τὸ ἄλλον εἰς ὕψος ἔδωκεν καὶ ἀνέβην εἰς τὰ νέφη
 145 καὶ παρευθὺς ἐγύρισεν ἀπὸ τοσοῦτον ὕψος
 κ' ἔπεσεν μὲ τὸ ταίριν <του> καὶ εὐρέθην φονεμένον.
 Καὶ εἶδα καὶ ἐξενίσθην το καὶ μέριμνα μὲ ἐσέβην.
 πολλὰ ἐσυνελυπήθηκα ἐκεῖνα τὰ πουλίτσα.
 Κράζω ἐγνήσιον συγγενὴν καὶ ἐρώτουν τον δι' ἐκεῖνο,
 150 τὸ τί ᾗχεν καὶ ἐφονεύτηκεν καὶ ἐκεῖνο μὲ τὸ ἄλλον.
 Καὶ ὡς ἔμαθα ἐκ τοῦ πράγματος ὁ συγγενῆς μου ἐκεῖνος |

< *** >

f. 8^f εἶπε με λόγους φρόνιμους, μυστήρια τῆς ἀγάπης,
 δεσμοὺς τοὺς ἔχει ὁ ἔρωτας καὶ ἀχώριστον ἀγάπην:
 «Καὶ πάλιν ἐὰν σὲ διηγηθῶ διὰ τὸ πουλὶν τὸ εἶδες,
 155 τὸν νοῦ σου τὸν ἀδούλωτον μέριμνα νὰ δουλώσῃ,
 τοῦ ἔρωτος τὴν δύναμιν νὰ μυριομεγαλύνῃς».
Ὁ συγγενῆς του λέγει τον μυστήρια τῆς ἀγάπης
 Καὶ ὀκάποτε ἐπεχείρησεν νὰ μὲ ἀναδιδάξῃ
 τοῦ ἔρωτος τὰ μυστήρια, τὰ δείχνει εἰς τὴν ἀγάπην:
 160 «Βλέπεις ἐτοῦτο τὸ πουλὶν;» λέγει διὰ τὸ τρυγόνιν,
 «Πάντης εἰς ὕψος πέτεται καὶ εἰς ἀέραν τρέχει
 καὶ εἰς πᾶν δέντρον κάθεται νὰ ἔχη χλωρὰ τὰ φύλλα·
 f. 8^v ἂν φονευθῇ τὸ ταίριν του καὶ μόνον του | ἀπομείνῃ,
 ποτὲ εἰς δενδρὸν οὐ κάθεται, νὰ ἔχη χλωρὰ τὰ φύλλα,
 165 νερὸν καθάριον ἐκ πηγῆς ποτὲ οὐ γεύεται το·
 πάντα εἰς πέτρα κάθεται, θρηνεῖ καὶ οὐχ ὑπομένει,
 πάντα νὰ κλαίῃ, νὰ πενθῇ μετὰ μοιρολογίων.
 Καὶ μὴ θαυμάσῃς τὸ πουλί, τὸ αἰστάνεται καὶ βλέπει,

- 170 ἀλλὰ ἰδὲ καὶ θαύμασε τὸ δέντρον τὸ φοινίκιν,
πῶς ἂν οὐκ ἔχη ἀρσενικὸν τὸ θηλυκὸν φοινίκιν
ποτὲ οὐ καρπεύει ἀπὸ τὴν γῆν, πάντα θλιμμένον ἔναι.
Καὶ ἄφης αὐτὸ καὶ θαύμασε τὸν λίθον τὸν μαγνήτην
πῶς ἔλκει ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ τὴν φύσιν τοῦ σιδήρου.
- f. 9^f Θαύμασον καὶ τὸ ὄψάριον | τὴν σμύρναν τῆς θαλάσσου
- 175 πῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ βυθὸν διὰ πόθον ἀνεβαίνει
καὶ μὲ τὸν ὄφιν σμίγεται δι' ἐρωτικὴν ἀγάπην.
Ξενίστησε τὸν ποταμὸν ὃν λέγουσιν Ἀλφεῖον,
πῶς τὸ θαλάσσιον πέλαγος τοσοῦτον παρατρέχει
καὶ πρὸς τὴν λίμνην ἔρχεται τὴν παρὰ Σικελίαν,
- 180 καὶ εἰς ἐκείνην κατηντεῖ, τίς οἶδεν τοιοῦτον πρᾶγμα!

Tina Lendari (επιμ.), *Αφήγησις Λιβίστρου καὶ Ροδάμνης (Livistros and Rodamne). The Vatican version. Critical edition with Introduction, Commentary and Index-Glossary* [Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη, 10], MIET, Αθήνα 2007.